

[Aase Olesen]

nisationer. Rene erhvervsorganisationer o.lign. har udmærket mulighed for at udtrykke sig ad anden vej, og det behøver vi ikke så meget internt arbejde med i selve kommissionen. Det må være eksperter, det må være de involverede myndigheder, og så må det være folketingspolitikere, som skal sammensætte kommissionen.

Ministeren forstår ikke den kritik, jeg har rettet mod arbejdet i kommissionen, fordi han mener, at formanden og det socialdemokratiske medlem enstemmigt har givet udtryk for, at det går udmærket. Jeg er jo i den situation, at jeg ikke kan referere – det går jeg ud fra at ministeren er enig med mig i – men jeg vil gerne sige, at den kritik, jeg har, og som angår justitsministeren direkte, er, at jeg har oplevet det som en evig kamp for at blive refereret rigtigt, og det gælder ikke mig personligt, men det mindretal, som ikke var enig med de embedsmænd, der var i justitsministeriet. Det har været et arbejde af den anden verden overhovedet at få lov at blive refereret for sine egne synspunkter. Det kan jeg selvfølgelig ikke bevise, for de referater, der nu foreligger og fremstår i betænkningerne, er selvfølgelig det, vi har skrevet under på, men jeg skal love for, at referaterne har set anderledes ud oprindeligt.

Jeg har siddet i et andet af justitsministeriets udvalg, nemlig ægteskabsudvalget, igennem 10 år og har aldrig været ude for den behandling, som man fik i færdselssikkerhedskommissionen. Jeg beklager, at jeg er nødt til at referere her – jeg går ud fra, at det er derfor, formanden rømmer sig – men når ministeren ikke kan forstå, hvad det er, man kritiserer, kunne jeg opfordre ministeren til at indkalde involverede parter, så vi kunne få en snak om, hvad det er, der er i vejen med sådan et arbejde. Det er i hvert fald ikke ordentlige vilkår at byde folkevalgte medlemmer.

Så siger ministeren, at han gerne vil opmuntre dem, der skal arbejde videre med færdselssikkerhed, og det synes jeg er udmærket. Det kan vi også godt trænge til, for det, vi har oplevet igennem de mange år, er jo, at vi har siddet og knoklet med arbejde, som man derefter smider hen på en hylde for at lave noget helt andet. Derfor kan jeg ikke forstå, når ministeren siger, at koordineringen jo har fundet sted. Jeg talte om koordinering mellem de forskellige organer og mel-

lem organerne og det, der foregår i ministeriet. Når den grønne 2. del af færdselssikkerhedsredegørelsen siger, at man skal koncentrere indsatsen dér, hvor ulykkerne sker, nemlig i byerne og de tætbebyggede områder, så kalder jeg det ikke koordinering, at justitsministeren barsler med et forslag, der øger hastigheden på motorvejene. Det er ikke koordinering i min terminologi, men det er det muligvis i ministerens.

Jeg takker for svaret vedrørende lydssignaler.

Jeg fik ikke noget svar på forslaget om, hvad vi kunne gøre ved spirituskørsel, altså dem, der syndede, og når jeg spørger, er det naturligvis, fordi ikke lige præcis det forslag, jeg kom med, men noget tilsvarende, indgår i redegørelsen. Og så siger ministeren, at han vil ikke svare på konkrete forslag. Det er der ikke noget at gøre ved, men hvordan skal vi så få at vide, hvad ministeren har tænkt sig, for jeg troede altså, at det var rigtigt, at debatten skulle handle om fremtiden.

Så vil jeg sige, at når ministeren henstiller til forskellige og gerne vil opmuntre folk, der skal arbejde med færdselssikkerhed, så savner jeg en appel til folk, og herunder taxaCHAUFFører og lastbilCHAUFFører, om at holde loven. Jeg savner også en appel til folketingsmedlemmer om at respektere loven og respektere flertal og ikke komme med usande påstande herinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 30:

Forslag til folketingsbeslutning om retningslinjer for politiske udsendelser i lokalradio og -TV.

Af Bilgrav-Nielsen (RV) m.fl.
(Fremsat 29/10 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):